

Тримата негри го хванали за ржцѣтѣ и го хвърлили въ морето...

Господарѣтъ се засмѣлъ, взелъ бисера и казалъ: „Добро украшение за царската патерица на младия кралъ!“

Младиятъ кралъ извикалъ и... се събудилъ. Прѣзъ прозореча се виждало какъ тъмнитѣ и хищни ржцѣ на зората снимали отъ небето поблѣднѣлитѣ звѣзди.

Той трети пжтъ заспалъ и отново видѣлъ сѣнь.

Прѣсѣнило му се, че стои срѣдъ коритото на прѣсушена рѣка. Догдѣ му очи стигатъ — по чернѣло съ работящи хора. Тѣ мърдали по голѣмитѣ скали, като мрави, пробивали голѣми дупки въ земята и цѣли се изгубвали въ тѣхъ. Ёдни дробили скали съ голѣми чукове, а други разривали пѣськъ. Всички непосилно работѣли.

— Но що ли е това по тѣлата имъ, гдѣто тѣй блѣщи на слънцето? — си помислилъ младиятъ кралъ.

Той се взрѣлъ и замръзналъ на мѣстото си. Около тѣлата на всички се овивали отровни змии, готови да захаятъ всѣкиго, шо, уморенъ отъ работа, се спре макаръ за мигъ да не работи. И по тѣлото на всѣка змия било написано: „Жадность за богатство.“

Младиятъ кралъ запиталъ и казалъ:

— Кои сж тия хора и какво дирятъ тѣ?

— Ние търсимъ диамантъ за короната на младия кралъ, — казалъ единъ сухъ, като скелетъ, старецъ.

И тозмигъ хиляди измжчени очи се впили въ неговото хубаво лице, и хиляди змииски уста ядно засѣскали...